

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 870/2026
15.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Немање Брановића, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Немање Брановића и Иване Васиљевић – адвоката Момчила Ковачевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К бр 111/2024 од 28.11.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр 132/2026 од 24.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 15. јула 2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Немање Брановића и Иване Васиљевић – адвоката Момчила Ковачевића, поднет правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К бр 111/2024 од 28.11.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр 132/2026 од 24.04.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К бр 111/2024 од 28.11.2025. године окривљени Немања Брановић и Ивана Васиљевић оглашени су кривим због извршења три кривична дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, а окривљени Немања Брановић и због извршења једног кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, па пошто су окривљеном Немању Брановићу за три кривична дела из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ утврђене казне затвора у трајању од по 2 године и 6 месеци, те за кривично дело из члана 206. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, док су окривљеној Ивани Васиљевић за три кривична дела из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ утврђене казне затвора у трајању од по 2 године, окривљени су применом одредаба чланова 60. и 63. КЗ осуђени на јединствене казне затвора и то окривљени Немања Брановић на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 6 месеци, а окривљена Ивана Васиљевић на јединствену казну затвора у трајању од 3 године, у које казне је окривљенима урачунато време проведено у притвору од 26.03.2022. године до 27.04.2022. године.

Истом пресудом окривљени су обавезани да сходно члану 264. ЗКП накнаде трошкове кривичног поступка, а оштећени су упућени на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Ставом 3. исте пресуде, на основу члана 442. став 1. тачка 1) ЗКП, према окривљеном Немањи Брановићу одбијена је оптужба да је извршио једно кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. КЗ, због одустанка овлашћеног тужиоца од оптужбе и одређено да трошкови кривичног поступка у том делу падају на терет буџетских средстава суда, сходно члану 265. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр 132/2026 од 24.04.2026. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Нишу, пресуда Основног суда у Нишу К бр 111/2024 од 28.11.2025. године преиначена је само у погледу одлуке о казни, тако што су окривљеном Немањи Брановићу и окривљеној Ивани Васиљевић за три кривична дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ узете као правилно утврђене појединачне казне затвора и то у трајању од по 2 године и 6 месеци у односу на окривљеног Немању Брановића, те у трајању од по 2 године у односу на окривљену Ивану Васиљевић, при чему је окривљеном Немањи Брановићу за кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ узета као правилно утврђена и казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, након чега су применом одредаба члана 60. став 2. тачка 2. КЗ окривљени осуђени на јединствене казне затвора, и то окривљени Немања Брановић на казну затвора у трајању од 7 година, а окривљена Ивана Васиљевић на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у које казне им је урачунато време проведено у притвору од 26.03.2022. године до 27.04.2022. године, док је жалба браниоца окривљених одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Немање Брановића и Иване Васиљевић – адвокат Момчило Ковачевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљене ослободити од оптужбе или их осудити на блаже казне.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним

набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљених Немање Брановића и Иване Васиљевић – адвокат Момчило Ковачевић у уводу захтева, као разлог подношења, истиче повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, због којих повреда је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Међутим, у образложењу захтева, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац не наводи у чему се ова повреда конкретно састоји, већ указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440 ЗКП, истицањем да из изведених доказа није утврђена, нити образложена намера окривљених да прибаве противправну корист веће вредности, обзиром да су критичном приликом оштећенима тражили новац, али нису тражили и накит, нити сатове, нити било шта друго што би указивало на намеру прибављања противправне користи веће вредности, уз сопствени закључак да су и резултати радње препознавања спорни, имајући у виду да је критичном приликом био мрак и учинилац малтене прерушен, да биолошки материјал окривљеног Немање Брановића нигде није идентификован, те имајући у виду да се на снимцима сигурносних камера „виде лица која пролазе, а не радња извршења предметних кривичних дела“, а због чега је суд према ставу браниоца био у обавези да примени одредбу члана 16. став 5. ЗКП и сумњу реши у корист окривљених.

Бранилац у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим у образложењу не наводи на који начин су нижестепени судови повредили кривични закон по питању одлуке о кривичној санкцији према окривљенима, већ указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП истицањем да је првостепени суд окривљенима изрекао строге казне, а другостепени суд драконске казне, јер су окривљени до сада неосуђивани, те обзиром да је окривљена Ивана Васиљевић самохрана мајка малолетног детета.

Како, дакле, из изнетих навода захтева произилази да бранилац окривљених као разлог побијања правноснажних пресуда само формално означава повреде закона због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца (из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП), док у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440. ЗКП и повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, које повреде не представљају законске разлоге због којих је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић